

4. Штефан С. І. Пріоритетні напрями реалізації регіональної політики реформування ЖКГ// Проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства у галузі житлово-комунального господарства: матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (1-28 лютого 2015 року) / Харків – ХНУМГ ім. О. М. Бекетова – 2015. – С. 47.

5. Телятник С. В. Поняття і сутність послуг у житлово-комунальному господарстві// Проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства у галузі житлово-комунального господарства: матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (1-28 лютого 2015 року) / ХАРКІВ – ХНУМГ ім. О. М. Бекетова. – 2015. – С. 77.

6. Панасенко І. О. Житлово-комунальне господарство як об'єкт державного регулювання// Державне регулювання процесів економічного і соціального розвитку/ Харків – ХРІДУ НАДУ – 2013. – С. 11.

7. Димченко О. В. Житлово-комунальне господарство в реформаційному процесі: аналіз, проектування, управління : монографія / О. В. Димченко. – Харків : ХНАМГ, 2009. – 356 с.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

К. А. СТУС, *студентка групи МОЗН 2015*

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

В Україні система державного регулювання розвивається під впливом наслідків адміністративно-господарської системи управління часів Радянського Союзу. Недостатня увага до забезпечення ефективного державного регулювання розвитку житлово-комунального комплексу може призвести до негативних соціальних наслідків для здоров'я та життя громадян України. Проблема реформування житлово-комунального комплексу, з якою пов'язують його інноваційний розвиток, залишається невирішеною. Усі спроби вирішити її традиційними методами закінчуються безрезультатно.

Умови світової фінансової кризи, глобалізація бізнес-процесів вимагають розробки й обґрунтування напрямів удосконалення механізмів державного регулювання розвитку ЖКК на основі демонополізації, конкурентоспроможності, публічно-приватного партнерства, максимальної економії паливно-енергетичних, матеріальних і трудових ресурсів та нових систем управління як підприємствами, так і галуззю в цілому.

Законом «Про житлово-комунальні послуги» встановлено, що житлово-комунальні послуги – результат господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил.

Так, житлово-комунальні послуги можна класифікувати за:

- 1) функціональним призначенням;
- 2) порядком затвердження цін/тарифів.

Залежно від функціонального призначення житлово-комунальні послуги поділяються на:

- 1) комунальні послуги;
- 2) послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій;
- 3) послуги з управління будинком, спорудою або групою будинків;
- 4) послуги з ремонту приміщень, будинків, споруд.

Залежно від порядку затвердження цін/тарифів на житлово-комунальні послуги вони поділяються на три групи:

1) перша група – житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які затверджують спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади, а у випадках, передбачених законом – національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг та національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики;

2) друга група – житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які затверджують органи місцевого самоврядування для надання на відповідній території;

3) третя група – житлово-комунальні послуги, ціни/тарифи на які визначаються виключно за договором (домовленістю сторін) [1].

Деякі фахівці стверджують, що Законом не визначено, які з перелічених послуг мають відноситися до другої та до третьої групи, хоча це є дуже важливим питанням для визначення засобів та механізмів державного регулювання у сфері житлово-комунальних послуг. Відповідно до Закону, ціни/тарифи на комунальні послуги та послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій формуються і затверджуються центральними органами виконавчої влади, національними комісіями, що здійснюють державне регулювання у відповідних сферах, та органами місцевого самоврядування відповідно до їхніх повноважень, визначених законом [2].

Основними проблемами є недостатнє державне регулювання у таких аспектах:

Низька ефективність діяльності житлово-комунального господарства;

Дефіцит бюджетних коштів на розвиток;

Створення конкурентного середовища на ринку житлово-комунальних послуг;

Зацікавлення держави в енергозберігаючих технологіях.

Підтримка центральних і місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування організаційних форм та систем регіонального управління розвитком житлово-комунального господарства

Отже, вирішення цих проблем у залученні оновлених організаційно-економічних механізмів та інструментів управління житлово-комунальним господарством (ЖКК) українських міст, адекватних становленню й розвитку ринкових стосунків можливе при впорядкуванні регулятивних функцій органів державної та муніципальної влади.

У напрямі підвищення якості надання житлово-комунальних послуг через удосконалення системи державного управління ЖКК і впровадження передових технологій потрібне:

удосконалення системи державного регулювання у сфері житлово-комунальних послуг;

створення умов для залучення довгострокових фінансових інструментів з метою підвищення ефективності житлового фонду і систем комунальної інфраструктури та формування висококваліфікованих управлінських кадрів;

впровадження при підтримці держави передових технологій зі збору, зберігання даних про споживання комунальних ресурсів, видачі рахунків і збору коштів з їх «автоматичним розподілом» по постачальниках-кредиторах.

Список використаних джерел

1. Про житлово-комунальні послуги: Закон України. 24 червня 2004 року // Голос України. – 2004. – 15 липня, № 128

2. Євсєєва О. О. Стратегічні напрями соціального розвитку, шляхи державного регулювання : монограф. / О. О. Євсєєва.– Київ : СПД-ФО Коваленко В. Ф., 2011. – 524 с.

3. Пакулін С. Л. Методологічні основи підвищення ефективності державного регулювання соціально-економічного розвитку/ С. Л. Пакулін // Економічний простір : зб. наук. пр. – Дніпропетровськ : ПДАБА, 2011. – № 54. – С. 85–95.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РЕФОРМУВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

С. М. ШУРАКОВ, студент

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

В умовах становлення і розвитку ринкових відносин в Україні особливу значущість набуває дослідження проблем ефективного функціонування такої галузі народного господарства, як житлово-комунальне господарство.

Існуючий сьогодні організаційно-економічний механізм господарювання в житлово-комунальному комплексі, зазнавши за останні роки значних змін, ще зберігає багато чого з того, що було властиве йому при планово-централізованому управлінні, тому стримує розвиток платних послуг. Перебудова діючого господарського механізму має бути спрямована насамперед на те, щоб створити всі умови для інтенсифікації платних послуг і зростання соціально-економічної ефективності обслуговування населення, застосування досягнень сучасного науково-технічного прогресу. Це великою мірою визначає необхідність поетапної перебудови організаційно-економічного механізму.

Житлово-комунальне господарство (ЖКГ), а це багатогалузевий комплекс, до якого входять 17 підгалузей, – у вкрай складному становищі і є однією з найменш реформованих галузей економіки. Стан